

MARNO JÁNOS

Kísértetszállás

*Az éjjel csaknem búsz fokot süllyedt
a hőmérő biganyszála, és a húgom még
mindig sehol, semmi hír a faluból
róla, szivárgó üzenet, hogy tudja-e,
itt szálltam meg nála, hoztam csontot
a kutyának, a macskának zacskós
madártejet, és találtam neki
foltos, tenyérvnyi leveleket, még a vonatról
leszállva, jövet a kocsmakert mellett.
Amikor kezdett a hó szállingózni,
szállást felhajtani a hidegnek.
A kamrát üresen találtam, néhány
madzagvéget, melyen penészllett némi
avas és aszott zsírdarab. Befőttnek,
savanyúságnak nyomát nem leltem.
Közben, mondom, zubant a hőmérséklet,
többször nem ismétlem el. Reggel
az első pillantásom a leheletemre
esett, majd a festményekre a falon,
s aztán ki a tornácra az ablakon túl,
a lépcsőre, mely egyetlen halálos csúszda
lett. Álltam, két öklömmel az író-
asztalnak támaszkodva, mert fáztam,
s hogy kisebb súly helyeződjék a láb-
ujjhegyemre, mely nem az ágaskodást
szolgálja nálam, hanem a csendet.
Ahogy a kezem sem támadásra, hanem
pusztán a támaszkodásra szorul ökölbe.*

Othelló

*Tegnap még szedtem a lábam a lépcsőn
fölmenet, a korlát kiesett, nem volt
sietős, csak a mindennapi roham,
és düledezőben az első fogam,
az megviselt. Tepertőt ettem, vagy
pörcöt, othelló szőlőmagot, a csap
alatt épp az egyik kezem, mikor*

*a konyha forogni kezdett velem,
fogódzkodnom kellett. Kapaszkodtam
bát a mosogatóba, hullasápadtan,
másik kezemmel végigsimítottam
a falat, és mi lett? Kialudt a villany.*

Paul

*Végigsimítottam a nyirkos falat,
mire felzúgott mögötte az akna,
ez csak ő lehet, gondoltam, ő lesz az,
szenvedélye játszani éjszaka
a lifttel, amikor mások alszanak,
mélyen, vagy a megszokott sarkukba
húzódva gubbasztanak a madarak
kalitkája mellett. Isten ne adja,
hogy egy nap egyszer csak lezuhanjának
mindannyian. És itt maradjak
egyedül a kézfejemmel s az öt
ujjammal körömöm szakadtáig pólnak,
mely a legmagányosabb magány órája előtt
egy perccel még Paulnak képzelte magát.*

Sejtürítés

*Elfolyósodik a világ a szememben,
majd elfolyik, és marad egy üres
folyosó utána nekem, egy üres
meder, hosszasan nézem, türelemmel,
mégsem népesül be semmivel,
néhány iszapkocka, iszapidom,
iszapborda, mintha szél marta volna fel,
lehetne árnyékom is éppen, vagy
akár a tetemem. Leguggolok,
hogy jobban megszemléljem, esetleg
kitapogassam, megszaglásszam, ami
az ujjamra tapad, körömöm alá szalad;
mire az persze beszakad, s beletúrva dús
hajamba egy hajszál szorul a repedésbe,
beakad, úgyhogy a feszülés lassan fölsebz
körömágyamat. Szembéjam mögött*

*a fájdalom vörös lobogója bomlik ki lágyan,
sarlóval, kalapáccsal, alatta ott
vonulok a teljes brigáddal én is, felgyűrt,
fehér ingujjban, bajuszos proletár költő,
esetleg szónok, buzgó agitátor, '68-ban
egy körömollóval végzek a bajusszal, s mintegy
elgyepesítem borostáival az arcom, majd
a hetvenes évek derekán egy elvtársam versében kint
sütkérezek félig a parton, mint egy aligátor,
illetve hajszálra ugyanazon a tájon
poloska gyanánt ülök egy borzalmas
répalevélen, a hajnali órákban, és csak nem
bír leragadni a szemem. Látom
az ablakban felparázslani a muskátlit
a kelő nap tűzében, combom még
sajog az éjszakába nyúló gyaloglástól,
melynek során végre mintha sikerült
volna magamban, legalább itt belül,
kifarolnom a sejtől. Akár egy ólból,
igen, amely összelapította már az orrom,
mert egyre csak nyúltam benne, hason fekvé,
hogy mégse tapadjon fel a tekintetem,
ha végleg ki találnék nyúlni, a
mennyezetre. Sikeremen felbuzdulva
indulok hát most a mosdóba, ablakából
a Szabadság-hegyre látni, az Adótoronyra,
amerre a nap, napra nap leszállni készül.*

